

Era el millor dels temps

ENRIC QUÍLEZ I CASTRO.- Entrem als mesos de maig i juny, potser, els més bonics quant a paisatge i vegetació del Pirineu. I, en canvi, la presència de turistes i de visitants a les nostres terres és escassa. Per a mi, és la millor època, perquè el dia ja allarga, comença a fer una mica de caloreta i la vegetació està radiant. La natura desperta.

Curiosament, els visitants habituals prefereixen anar-se'n a altres indrets, com potser la platja, i es perden —segons el meu paper— el millor de les comarques pirinenques, amb els seus camps florits, els rius plens de l'aigua del desglaç, les darreres restes de neu a les muntanyes i aquella primera verdor de fulles i prats que ja no tornarà fins d'aquí un any.

Això demostra que, al Pirineu, no tenim gaire turisme naturalista. A diferència d'altres contrades on es matarien per tenir l'exuberant biodiversitat de flors, arbres, papallones o ocells, per posar uns quants exemples, aquí el visitant sol passar força d'aquestes coses.

No parlem ja del romànic (llevat d'alguna excepció a Taüll), els cels estrellats (llevat d'alguna excepció al Montsec o a Saldes) o de la preuada gastronomia pirinenca. Tot allò que no es faci al mes d'agost, sembla que no existeix. Però tenim Pirineu els 12 mesos de l'any, i cada mes té les seves interessants particularitats.

És cert que algunes sí que s'aprofiten, com pujar a caçar bolets (quan n'hi ha), però són més aviat l'excepció.

En alguns llocs, com a la zona del delta de l'Ebre o als aiguamolls de l'Empordà, reben força visites d'estrangers i nacionals que van a contemplar els ocells. No tenim ocells al Pirineu? I tant! I com deia abans, també papallones, ratpenats, flors o recorreguts geològics que res tenen a envejar a altres indrets del país.

Platja no en tenim, això és cert, però aviat tampoc el país en tindrà si continua així el canvi climàtic, així que potser que anem descobrint el rerepaís, per dir-ne d'alguna manera, que Catalunya és alguna cosa més que la platja i la Sagrada Família de Barcelona.

El més trist és que altres països europeus amb recursos naturals com els nostres o més escadussers, els aprofiten moltíssim. A la Gran Bretanya, per

exemple, les associacions naturalistes tenen milers i milers de socis, no desenes, com a Catalunya. Ho sé perquè pertanyo a algunes i som poquets, la veritat, i ens coneixem tots.

“Altres països europeus amb recursos naturals com els nostres o més escadussers, els aprofiten moltíssim. A la Gran Bretanya, per exemple, les associacions naturalistes tenen milers i milers de socis, no desenes, com a Catalunya”.

Catalunya és un país petit, però geogràficament molt divers, i biològicament molt interessant. Només la manca de coneixement i sensibilitat ens priva de desenvolupar de manera sostenible aquests recursos.

I no parlem ja de la història, l'arquitectura (més enllà de Barcelona), la gastronomia, els festivals folklòrics, les festes populars i un llarg etcètera.

Prova de la potencialitat d'aquest patrimoni és que quan, de manera fortuïta, algun estranger el descobreix, sol restar embadalit i sorprès que ningú no l'hagi informat de la seva existència.

Bona part és culpa nostra, que estem massa preocupats venent totxo i camps de golf en comptes de desenvolupar parts del país, com el Pirineu, força despoblats i diversos des de tots els punts de vista natural i humà.